

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

offendat; supergrediamur igitur plebeias opiniones, & strata quædam gregalis conuersationis, ac detrita viæ orbitas declinemus. Sed queramus nobis viam inaccessam sermonibus insolentium, in viam operibus imperitorum: quam nullus maculosus deterat. Ingrediamur portas Domini portas iustitiæ; quas iustus, qui fuerit ingressus, confitetur Domino, estque paucorum ingressio. Sit ergo via nostra angustior, virtus exuberantior, trames pressior, fides sublimior, callis arctior, vigor mentis exundans, sententiæ rectæ: quia inflexibilia sunt virtutum vestigia. Quamuis autem Sacerdotes non teneantur ad illam Euangelicam perfectionem, quam Religiosi tribus votis, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ sectantur: vt tamen superius cum S. Thoma diximus, eorum dignitas maiorem requirit interiorem sanctitatem, quàm Status Religionis. Quod si interior debet esse maior: meritò debet externa opera producere, in quibus illa appareat, accedendo, quantum poterit, ad eam excellentiam, quam Religio proficitur, & custodiendo cum integra & prompta obedientia omnia illa, quæ Sacri Canones ad Sacerdotum perfectionem præscripserunt.

§. I.

AD cuius rei maiorem declarationem aduertendum est, quod in primæua Ecclesia, cum Apostoli legem Euangelicam prædicare cœperunt, omnes fideles magno spiritu contendebant, vt eam perfectissimè seruarent, viuentes omnes in paupertate, & obedientia; vitam ducentes communem, cum summa quadam mutua animorum coniunctione, magnaque ad Apostolos eos dirigentes subiectione; vt apertè S. Lucas insinuat, dicens: *a Omnes qui credebant, erant pariter, & habebant omnia communia: possessiones, & substantias vendebant, & diuidebant illas omnibus, prout cuique opus erat.* Et iterum dicit: *b Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna, nec quisquam eorum quæ possidebat, aliquid esse suum dicebat; sed erant illi omnia communia. Nec quisquam egenus erat inter illos. Quotquot enim possessores agrorum, aut domorum erant, vendentes afferebant pretia eorum quæ vendebant, & ponebant ante pedes Apostolorum: diuidebantur autem singulis, prout cuique opus erat.* Sed crescente numero fidelium, eorumque feruore sensim refrigescente, cessauit obseruatio huius perfectionis in gradu adeò excellento & redacta ad paucos quosdam, qui appellabantur Monachi, aut Cœnobita; & nunc generali nomine appellamus Religiosos: vt in tertio tractatu tomi tertij fusiùs est explicatum.

Cum hac adeò heroica perfectione cœpit etiam multoq; diutius perdurauit ordo Clericorù, & Ministrorù Ecclesiasticorum, nam Apostoli feruerrimè custodiebant Euangelica consilia, & perfectionem Religiosam profitebantur: vt ibidem est dictum: quos omnes Ecclesiastici, & præcipuè ordine Sacro insigniti imitabantur, ac Religiosam vitam profitebantur

Epist. S. re-
f. ur. 12. q.
1. c. Dilectif-
simis. Et c.
Necessaria.
S. Scimus

Lib. 12. E-
pist. Interro-
gationum. S.
August. c. 1.
Et c. Et re-
fertur. 12. q.
1. c. quia
tua.

De consti-
tutione. S.
Monasti. c. 19.
Lib. 5. Pro.
Epist. De-
cretal. c. 2.

Refert Na-
uarrus in c.
Statutum.
2. 7.

22. q. 189.
a. 8. ad 2.
Nauarrus
sup. m. 2.

Epist. ad R.
sic de for-
ma uiuendi.

in castitate, paupertate, & obediētia: uiuebantque in communi cum magna animorum coniunctione. Ac propterea S. Clemens in Epistola, quam scripsit ad Clerum Ierosolymitanum, dixit: vitam communem ijs esse nominatim necessariam, qui desiderant Deo se totos dedicare, & Apostolorum ac discipulorum vitam sectari. Idem dicunt Papæ Urbanus & Eugenius; & S. Gregorius affirmat, etiam suo tempore, ei qui semel Sacrum Ordinem in Ecclesia Romana suscepisset, non licuisse inde exire. Et in responso, quod idem Gregorius misit ad Sanctum Augustinum Angliæ Episcopum, monet; ut Ecclesiam illam, quæ tunc recens conuertebatur, dirigeret ad modum primæuæ Ecclesiæ, in qua omnia erant communia. Crescente tamen numero Clericorum, & Sacerdotum, cum opus esset, aliquos distribui per oppida, propter Sacramentorum administrationem sicut faciunt Parochi; alij uero tam excellentem perfectionem seruire non possent: eò res deuenit, ut constituerentur duo ordines; alter Clericorum, quos appellamus Sæculares; alter Regularium, qui proprio nomine Canonici nuncupantur, & est idem quod Regulares; nam omnes erant Religiosi, & uiuebant in communitate, nihil proprii habentes; sed ex communibus Ecclesiæ, & conuentus, in quo uiuebant, se sustentantes: Et ita est caput quoddam S. Basilij in constitutionibus eius Monasticis: *Ad Canonicos, hoc est regularem vitam degentes in Cœnobio.* Ac propterea, ut aduerit Pater Franciscus Turrianus nostræ Societatis, uocabulo græco appellabatur, Cœnouiij, quod significat simul uiuētes. Decursu tamē temporis, cū eorū multi uellent seorsim uiuere, & proprii aliquid retinere, mutato nomine, uocati sunt Canonici. Et hic duo etiam Ordines orti sunt Canonicoꝝ: alter Sæcularium, qui diffusus est per omnes Cathedrales & Collegiatas Christianitatis Ecclesiās; alter Regularium, qui sancti Augustini dicuntur. Eò quod sanctus hic Doctor eum nobilitauerit, ac perfecerit, constituens ei magnæ perfectionis Regulas. Quamuis Pius Papa quartus in quadam Bulla, in huius Ordinis fauorem expedita, eum præferens Ordini purè Monastico, dicat eum multò esse antiquiorem, à tempore scilicet sacerdotum Apostolorum, qui illum instituerant; & ex proprio Instituto ac Professione debent esse Clerici, & Ecclesiæ Ministri. Ac propterea, teste S. Thoma, præferuntur merè Monachis, qui ex suo Instituto non tenentur esse Clerici. Et quāuis utriq; attendat ad operam uitæ contemplatiuæ; interest tamen: quia Monachi ad uitā contemplatiuā attendūt proprii sui profectus causā; at Canonici & Ecclesiæ Ministri attendunt ad eandem uitam contemplatiuam circa publica Diuini cultus ministeria, quæ res est excellentior. Ac propterea S. Hieronymus Rustico scripsit: *Sic uiue in Monasterio, ut Clericus esse merearis.* Sed cum etiam Monachi Clericalem & Sacerdotalem Ordinem suscipiunt; ei que Ordini strictiorem adhibent Regulam:

modus

modus vitæ eorum, tanquam securior & perfectior præferri debet: quamuis Canonici Regulares etiam habeant ex Instituto suo magnam perfectionem. Hæc propterea adduxi, vt Ecclesiastici, & speciatim Canonici, obligationem suam intelligant: si non ratione specialis voti, saltem ex decentia, iuxta suum statum & officium, teneri se adspirare ad perfectionem Euangelicam, accedentes quantum proximè poterunt ad eam vitæ rationem, quam primi Ecclesiastici & Canonici per tot sæcula sunt sectati. Nam *Primum*, quamuis non ducant vitam communem in eadem Domo, aut Conuentu; sed certis tantum horis diei in eandem conueniant Ecclesiam: æquum est, vt ipsi valdè excellent in animorum coniunctione, ita vt omnes habeant cor vnum, & animam vnã in rebus Diuini obsequij: hæc est enim coniunctio siue vnio, quam Deus magni facit: de qua aliqui Doctores explicant, quod S. Lucas dixit: *c Omnes qui credebant, erant pariter, & habebant omnia communia.* Est autem credibile, in tanta multitudine, aliquos fuisse coniugatos, patres familias, variaque officia habuisse: credibile quoque est, multos illorum habitasse in domibus suis; solumque cõuenisse quotidie in templo, aut in loco aliquo constituto: vt semper essent spiritus vnitione coniuncti. Ideoque addit S. Lucas: *quotidie quoque perseuerantes vnanimiter in templo & frangentes circa domos panem, &c.* Cuius vnitionis causam, ait S. Hilarius, fuisse, quod omnes vnã eandemque haberent fidem, vnum Baptisma, vnã spem, & vnã voluntatem eidem Christo Domino seruiendi: quibus vestiti erant. Sanctus Basilius declarat, eam vnitionem in eo fuisse positam, quod omnes quærerent Dei voluntatem in rebus omnibus; & Sanct. Bernardus addit, ex eo illam prouenisse, quod omnes propriam suam voluntatem negarent, subijcientes illam cum perfecta obedientia ijs, à quibus gubernabantur, adijcientes his omnibus rectissimam & purissimam Deo soli placendi in rebus omnibus intentionem. Hæc præcipua est vnio, quæ splendere debet in Ecclesiasticis & Canoniciis, contendentibus, vt licet multi sint in vna Ecclesia, non tamen sint nisi vnus in spiritu; de quibus verè dici possit illud Dauidis: *d Quam bonum & quam iucundum habitare fratres in vnum.* In quæ verba S. Augustinus ait: *Qui sic viuunt in vnum, vt vnum hominem faciant; & sit illis verè, quomodo scriptum est, vna anima, & vnum cor: multa corpora, sed non multæ animæ; multa corpora, sed non multa corda: rectè dicitur monos, id est vnus solus; Quia solam cor vnum habent in Deo & Christo Iesu.* Ac propterea multi Religiosi vocantur vnus, & impositum illis est nomen *Monachi*, quod significat quasi sit vnus. Quamobrem multi Ecclesiastici propter hanc vnitionem esse debent vnus Ecclesiasticus; & multi Canonici, vnus Canonicus, *e seruientes omnes Deo, eiusque Ecclesiæ in ministerijs & officijs statûs sui, humero vno, vt dixit Propheta; cõuenientes simul in eandem*

*c Act. 244.
vide Lorinũ
ibi.*

*Lib. 8. de
Trinit.*

*in Prologo
ad Moral.*

*Serm. ad
M lites
templi.*

*d Psal. 132.
i. ibidem.*

*e Sophon.
39.*

f Psal. 67. 7

2. 2. 9. 29.
ar. 3. ad 2.

g Mar. 9. 49

Ecclesiam, quam constitutam habent cum sua in rebus omnibus officij sui concordia. Ad quod necesse est, omnes amplecti Regulas Sanctitatis, quas Christus Dominus noster, eiusque Ecclesia proponit; ita ut Canonici nomen expleant, quod significat viuentem iuxta Regulam; & nomen Ecclesiastici, quod significat viuentem in vnione & coniunctione Ecclesiae. Vbi autem non est morum conformitas, nec talis coniunctio esse potest, iuxta illud Dauidis: *f Deus inhabitare facit vniuersum moris in domo*: conformitas enim vitae facit illos esse valde coniunctos, & concordēs in sua ecclesia. Quam tamen vnionem nominatim habere debent in duobus locis: in *choro scil.* vbi ad Canonicas horas cantandas, Diuinaque officia celebranda conueniunt. Contententes, ut quemadmodum voces in vno cum magna vniformitate proferuntur in cantu: ita in vnum conueniant animi & corda cum magna in affectibus spiritus similitudine; & custodia Regularum, quae inferius tractatu tertio proponuntur circa hoc ministerium. Alter locus est *capitulum*, in quo conueniunt ad Ecclesiae negotia tractanda, temporalia & spiritualia. Et quamuis in eo loco liceat, expediatque vnumquemque sancta cum libertate suam dicere sententiam; nec sit possibile semper se omnes conformare in iudicijs & sententijs dicendis; &, ut S. Thomas ait, neque id sit ad charitatem conseruandam necessarium; cum etiam inter Sanctos huiusmodi fuerit sententiarum diuersitas: semper tamen seruanda est conformitas & vnio cordium, ut vnum eundemque finem omnes respiciant, hoc est seligere quod optimum est, magisque expediens ad Dei gloriam, & Ecclesiae bonum: ita ut omnes parati sint proprium iudicium deponere, cum aliud audierint aut intellexerint, quod magis expediat; suum verò tanta modestia ac humilitate proponant, ut aliorum non contempnant; nec hareant, aut agant contentiosè, ut fiat quod ipsi iudicant, aut alios ad suam sententiam trahant: sed potius mutò sese praeuient humilibus caeremonijs, & urbanitatibus, quae sint ad remota ut neque antiquiores contempnant iuniores; neque hi reuerentiam antiquioribus debitam negligant. Ita ut qui caput est, tanta modestia imperet, ut omnes libenter ei pareant; & reliqui ita promptè obediant, ut nihil praetereatur eorum, quae sunt constituta.

DE NIQVE quoties in capitulum conueniunt, debent ob oculos habere duas in lignis: Seruatoris nostri sententias. Altera est: *g habete in vobis sal, & pacem habete inter vos*: Sal quidem Sapientiae, ad ea bene cognoscenda, quae tractantur, ac de quibus sententiam vestram estis dicturi; Sal etiam discretionis: ne sitis in dicendo praecipites, & proiecti; sed magna cum consideratione, & quiete sententiam vestram proponatis; Sal gratiae, ut opportunè & ad rem modoque suauiter ac iucundo dicatis; Sal feruoris & caloris spiritualis ad alacriter & acutè dicendum: non asperè & incou-

ditè

ditè; nec cum eo languore & ignavia, vt vestræ rationes quasi mortuæ esse videantur; nec tamen cum tanto feruore, vt mutuum cum alijs pacem lædant. Debet enim ita sal paci coniungi, vt nec multum sal paci noceat, nec pax nimia sal ipsum dissoluat. Altera sententia est: *h ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Quare attendant Ecclesiastici, quoties conueniunt in Ecclesia aut choro aut capitulo, hunc conuentum esse debere in nomine Christi Domini nostri, & cum intentione illi placendi, ac de rebus Diuini eius seruitij agendi. Si enim conuenirent propter res aliquas prophanas tractandas, aut ob aliquem finem terrenum: non conuenirent in nomine Christi; sed mundi, aut nomine proprio, aut iuxta proprium Spiritum terrenum; & in medio eorum non Christus præsideret; sed mundi huius Princeps, hoc est Dæmon discordiarum & tumultuum in communitatibus seminator. Quando autem congregantur in nomine Christi, ille est in medio eorum præses, & gubernator; quasi Magister ad docendum; & consiliarius ad apta consilia suggerenda; & quasi adiutor ac protector ad felicem eorum, quæ constituuntur, executionem. Imò etiam est in medio eorum tanquam iudex & testis obseruans quæcunque aguntur, vt pro eis præmium reddat, aut pœnam. Cuius præsentia continere eos debet, & componere: ne quid contra modestiam, grauitatem, quietem, ac decentiam admittant, quæ eius status viros decent.

§. II.

SED vterius adhuc pergere debet vnio, & concordia Ecclesiasticorum: vt non arctetur ad eos tantum, qui sunt eiusdem particularis Ecclesiæ; sed omnes vniuersim complectatur, qui sunt eiusdem Professionis: ita vt summâ concordia sibi mutuo sint coniuncti. Ad quod sufficere debet, quod Catholica Ecclesiæ sint Ministri, obsequio Christi Domini nostri mancipati. De omnibus enim ipsis in particulari intelligitur beneuola illa Saluatoris nostri oratio: *Ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis, vt sint vnum.* claritatem appellat (vt aiunt SS. Hilarius & Cyrillus) Diuinitatem carni & sanguini suo vnitam: quam in cibum & potum dedit suis discipulis in sanctissimo altaribus Sacramento, vt in eis efficeret admirandam hanc omnium cum Deo, & inter seipso vnitionem. Quam claritatem Christus Dominus noster Sacerdotibus præcipuè & Ecclesiæ suæ Ministris communicauit: quorum est diuinissimum hoc Sacramentum consecrare, & cæteris fidelibus administrare: ac proinde multò amplius hæc vnio ipsis cõuenit, qui huius claritatis Christi magis sunt participes. Quæ etiam complectitur doctrinam, quam illos docuit, cum admiranda ad eam claritate; & potestatem dimittendi peccata, & sanctificandi alios, administrando eis reliqua Sacramenta.

Et hoc ipso eos obligat ad maiore vnionē cū omnibus inter seipso habendam:

h Matth.
18.20.

a Io 17. 22.
Lib. 8. de
Trin.
Lib. 11. in
Ioan. 6. 30.